

อลง

บทละครวิทยุ

เรื่อง "อุปาทานช่วยภัย"

บทประพันธ์ของ "คุณาวุฒ"

แสดงทางวิทยุกระจายเสียงกรมการทหารสื่อสาร

วันอาทิตย์ที่ 5 สิงหาคม 2499

สวัสดิ์ ท่านผู้ฟังที่รัก

การแสดงนาฏกรรมวิทยุ ของคณะกาวลีในคำวันนี้ นับว่าเป็นการ
แสดงในรายการพิเศษ ซึ่งจะได้เสนอเรื่อง "อุปาทานช่วยภัย" บทประพันธ์ของ
"คุณาวุฒ" ณ บัดนี้

(ดนตรี.....เป็นโน)

(เสียงกระแทกเป็นโนของคนหักโหม ผิด ๆ ถูก ๆ พร้อมกับเสียงจิ้งหรีดเพลง
ตามเสียงเป็นโน ทว่าเสียงไปคนละทาง)

ปริยา (ตะโกนห่าง ๆ) จิ้ง จิ้ง แหม ปวดหัวเหลือเกิน หยุดเถอะ

(เสียงเป็นโนหยุด)

จิ้ง ยาแก้ปวดหัวมีนี่พี่ เอาไม่

ปริยา ไม่ต้องหรอก หยุดคิดเป็นโนนั่นแล้วพี่ก็หายเอง คิดเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ได้ หนวกหูจะตาย
อยู่แล้ว ไม่เห็นเป็นภาษา.....

จิ้ง อ้าว.....หูพี่ฟังไม่ถึงเสียแล้ว พี่ไหนนะคะ เมื่อสักเดี๋ยวนั้นจะสูงไปหน่อย

ปริยา ไม่ต้อง ไม่ต้อง มาช่วยพี่ทุนคะ เชื้อเลือดนี้ดีกว่า เกียวจะไม่ทัน ยังต้องทำอะไรอยู่อีก
ทั้งหลายอย่าง

(เสียงบิดาเป็นโน และเสียงผีเข้าเดินพร้อมกับครวญเพลงที่ค้างไว้เบา ๆ)

ปริยา ไหนจิวว่าใช้ใครไปรับดอกไม้กับบุหงาสำหรับแจกเป็นของขวัญแซกรคนน้ำ บ้านนี้ยัง
ไม่เห็นเอามาอีก เอ้อ.....

จิว ยุพดีกับกานดาละ เขารับเอาไปเอง รอเดี๋ยวก็มา....ทำใจร้อนไปได้ อ้าว.....

ทำไมแะคะ เชื้อออกเสียละคะ

ปริยา เออมันหลวมไปหน่อย ช่วงร้านนี้เห็นจะต้องเลิกเสียที ไม่เคยได้สนใจเลย ไม่เอี้ยวหลวม
ก็ไหลตก จิบมันอยู่ เป็นยั้งจิ้งทุกที นี่จิว...เธอช่วยเย็บตรงนี้นะ ที่พี่แะไว้นะ ตัวนี้ต้อง
ใช้สักบาคตรอนเขา พี่จะลองดูครกนาคูอีกทีนี้ เมื่อมันยังใจจะไ้ไ้เวลาแก่ทัน เกียวพี่จะต้อง
ไปร้านทำผมอีก.....ว่า...รอยแปด

จิว ก็รูวารอยแปดแล้วแะทำไมคะ..?

(มีเสียงกรรไกรหนีบผ้าดัง กริบ ๆ ไปควยแล้วก็หยุด แล้วก็ดังใหม่)

ปริยา ไม่แะแล้วจะทำยังงัยละ

จิว ก้อ ไม่ทำยังงัย ก้ออยู่ไปเฉย ๆ แล้วนี่คุณสาทิศต้องยุ่งยั้งจิ้งอีกหรือปล่าวคะ?

ปริยา ฝ่ายเจ้าวาวสบายจะตาย เขาไม่เหมือนเราหรอก มีชุดเกี้ยวตลอดงาน บ้านนี้มีเอ้อละเหย
ไปแล้วหรือ เขาเขาก็มาใส่บารด กับเพื่อน ๆ 2-3 คนที่ กลางวันก็มาไหว้พุดทักผู้ใหญ่ฝ่ายเรา
แล้วก็ร่อนน้ำกัน เย็นก็มีเลี้ยง ฝ่ายเราซิ ต้องมาชุดนั้นเปลี่ยนมาชุดนี้ แล้วก็ต้องไปชุดโน้น
โน้นจะต้องเตรียมรับแขก เตรียมของแจก ก็มันรอยแปดจริง ๆ พี่แะแล้วเมื่อไรละ

จิว

จิว เฮ้อ.... เป็นจิวไม่แต่งเค็ด เห็นอย่างงี้กลัวเสียแล้ว
ปรียา ไม่แต่งแล้วจะทำยังไงละ ..ก็....ก็เรารักเขานี้ เราอยากรักเขาเองใช่ไหมละ *นี่จิว!*
จิว ก็ไม่ทำยังไง..... ก็อยู่ไป *ว: ทำอะไร!*
ปรียา พอ.....พอจิว พยายามหาคำตอบใหม่ๆเสียบ้างเถอะ * (กั๊กกั๊ก)
(เสียงรถยนต์กึกกแตรเร่งหลายครั้ง อดูระยะไกล)
ปรียา แหนะจิว โผล่ไปคูชี่ ไครมากกกกวิ่งเรียก ยุพดีกับกานคามั่ง.....
(เสียงบี๊เท้าเคียวออกไป แล้วพุดมาในระยะห่าง)
จิว ไม่ใช่คะ คุณปกรณคะ แหนะ เขามาแล้ว (ตะโกน.....อยู่.....อยู่บนนี่คะ
คุณกรณ พี่ปรียาก็อยู่ ขึ้นมาซิคะ) (เสียงขรมคา)...นำคาคันเขียวคะ ยังกะถูกใคร
เลืះพะมาขึ้น
(เสียงวิ่งขึ้นบรรไดโครมครามอย่างรีบร้อน)
ปกรณ คุณปรียักรับ (กระหึ่มกระหอบ) คุณปรียอยู่หรือเปล่า...?
ปรียา อยู่คะ แหมยังกับวิ่งหนีไครมา เขามาซิคะ
ปกรณ (เสียงบี๊เท้าวิ่งถลันเข้ามาแล้วหอบ).....คุณปรีย.....
จิว (หัวเราะ) เลยพุดไม่ออกกัน
ปกรณ คุณปรีย.....เฮ้อ....สาทิศ
ปรียา (ตกใจ) คะ...อะไร สาทิศเป็นอะไรไปคะ
ปกรณ เฮ้อ..... สาทิศ....เฮ้อ.....นี่ผมจะพุดยังงี้สินี่
ปรีย โห ยังงี้กันนี้.....สาทิศเป็นอะไรไป...ทำไมคุณกรณไม่บอก
ปกรณ สาทิศอยู่โรงพยาบาล หมอบอกไม่รอด
ปรีย (ร้องคัง) ตาย ... เป็นอะไรคะ
ปกรณ เฮ้อ...เป็นไอ้โรคที่ผู้หญิงเขารังเกียจกันนั้นแหละครับ *ผู้สมอง*
สคิเลอะเลือนหมดแล้วครับ.....อย่างซา.....คงไม่เกิน 5 ชั่วโมงข้างหน้า
สาทิศได้รับเชื้ออย่างรุนแรงที่สุด
ปรีย (กั๊กพันอย่างระงับความรู้สึกตอนจะพุดหนึ่งสั๊กอีกใจแล้วพุดเบาๆ) ได้รับเชื้ออย่างรุนแรง
ที่สุด เชื้อโรคผู้หญิง สาทิศเป็นโรคผู้หญิง.....
ปกรณ ผม.....ผมเสียใจควยที่เกิดเหตุการณ์อย่างไม่น่าฝันขึ้นเช่นนี้ มันรวดเร็วจนเรา
ไม่อาจจะช่วยกันไว้ได้ทัน ผมเพิ่งรู้เมื่อเช้านี้แหละครับ ผมได้พยายามช่วยไว้อย่างเต็มที่
เกิน แต่ไม่ไหว ต้องพาไปโรงพยาบาล เพราะเครื่องมือเครื่องใช้มันค่อยพร้อมเพรียง
หนอย อย่าเสียใจครับคุณปรีย.....มันสายเกินไปเสียแล้ว ที่เราจะแก้ไขไว้ได้ทัน
ผมเป็นหมอ....ผมรู้ดี.....
ปรีย พรงนี้.....พรงนี้.....(ร้องไห้โฮออกมา)พรงนี้.....
ปกรณ พรงนี้ไม่สำคัญ ไม่มีอะไรสำคัญเลยครับคุณปรีย (ทอดระยะ) จิว....
จิว (เสียงสั่น) ซา
ปกรณ จิวช่วยคุณปรียไว้ควย.....ควรจะให้พักผ่อนเงียบๆ คุณปรียักรับ พยายามหัก
ใจเสียบ้าง คุณอย่าลืมว่า ยังมีผมอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นมิตรที่สัตย์ซื่ออยู่เสมอ ผมเขา

ใจว่าคุณออกเสียใจไม่ได้ ถ้าจะร้องไห้ในวันนี้ให้มากก็ร้องเสียเถิด หวังว่าพรุ่งนี้
คุณคงจะหยุดร้องไห้ แล้วหัวเราะได้....

ปรียา (สะอื้น) โอ้ กรรมอะไร คิ.... คิฉันไม่คิดเลย

ปกรณ เอาเถอะครับ วันนี้เราอย่าเพิ่งพูดเพิ่งคิดอะไรกันว่าจะเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้
เลย คุณไปนอนร้องไห้ให้พอใจเสียเถิด ผมจะกลับไปโรงพยาบาลก่อน... ยังไงก็
ขอให้เห็นนาฬิกาสุดท้ายของสาทิศ

ปรียา (ร้องไห้) คิฉันไปด้วยละ คิฉันอยากเห็นนาฬิกานั้นด้วย

ปกรณ (เสียงแข็ง) ไม่ได้ คุณจะไปไม่ได้เป็นอันขาด คุณจะเห็นเขาสิ้นใจด้วยโรคระยะ
อัปรียาไม่ได้ คุณจะไม่มีความสุขตลอดชีวิต คุณจะทุเรศใจไปจนตาย เชื่อผมเถอะ
คุณอย่าไปดีกว่า ก่อนค่ำวันนี้ ผมจะมาหาคุณปรียาอีก....

ปรียา โอ้ ให้คิฉันไปด้วยเถอะละ คิฉันอยากเห็นเขาเป็นครั้งสุดท้าย

ปกรณ ไม่ได้.... เชื่อผมซิ ผมไม่ได้หวังร้ายต่อคุณปรียาเลยนี่นา ผมไปละ....อย่าลืมว่า
ออกพบไว้.....

(เสียงฝีเท้า เสียงปรียาร้องไห้ และเสียงคนตรึงกระดิ่งขึ้น แล้วเสียงแผ่ว
เบาลง เสียงฝีเท้าเดินกลับไปกลับมาในห้องอย่างง่วงแล้วหยุดกึก)

ปรียา (กระเส่า) จันทน์ไม่ได้.... โอ้ จิว จันทน์ต้องไปโรงพยาบาล
จิว ไม่ได้ละ พี่ปรียาไปไม่ได้

ปรียา (โกซอ) ทำไม...?

จิว ก็....ก็คุณกรณสั่งไว้ไปไม่ได้ หนูไม่ยอมให้ไปหรอก

ปรียา จันทน์จะไป (เสียงฝีเท้ากระแทกโครม ๆ) จันทน์ไม่ได้

จิว (วิ่งถลันเข้าขวางไว้) โอ้.... พี่ บอกว่าไปไม่ได้ ไปไม่ได้....

ปรียา ปล่อยนะ ปล่อย (สะอื้น) พี่ใคร ๆ เป็นอะไรไปพบคนนะ บ้า.... บ้าเหลือเกิน
ทำไมจะไม่ให้ฉันไป ในเมื่อเขากำลังจะตาย ทำไมไม่ให้ฉันไปดูใจเขาบ้าง
พรุ่งนี้เราก็จะแต่งงานกันแล้ว จิว.... บอกว่าปล่อย จันทน์จะไปดูหน้าเขานัก
วาใจคนเสเพลนะเป็นยังไง โอ้.....

จิว ไปไม่ได้ละ อีกเดี๋ยวคุณกรณก็มา พี่รอพี่สาวดีกว่าอย่าไปเห็นเลย มันคงไม่น่าดู
หรอก สำหรับหน้าคนเสเพลยังงี้

ปรียา (สะอื้น) งั้นจิวไปข้างนอก พี่อยากได้อยู่คนเดียว

จิว อ้อ.....

ปรียา บอกให้ออกไป จันทน์อยู่คนเดียว อยู่คนเดียวก็ไม่ได้อีกหรือ ออกไปซิ.....

จิว แหม.....
(เสียงฝีเท้าเดินออกไป มีเสียงคนตรึงแผ่วเบาขณะปรียาพูด)

ปรียา สาทิศ.... สาทิศ ในที่สุดชีวิตคุณก็จบลงง่ายคายอย่างนี้เอง จันทน์ไม่เชื่อเลย
ว่าคุณจะต้องสูญเสียลงด้วยเวลากระแทกหินและด้วยโรคเสเพลสาทิศนี่แหละเพียงนี้
ฉันคิดว่าคุณเป็นคนดี ฉันถึงได้รักคุณ ฉันคิดว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษผู้ดีเป็นคนที่
ฉันจึงได้ตกลงใจยอมแต่งงานกับคุณในวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้ก็จะถึงวันของเราแล้ว

สาทิศ....ฉันไม่คิดเลย อีกสองสามชั่วโมงเท่านั้นคุณก็จะจากไป....แต่ฉันไม่ได้
เห็นหน้าคุณเลย ไม่รู้ว่าเวลานี้คุณกำลังทรมานทรมายอยเพียงใด แต่....แต่คุณก็อาจจะตาย
ไปแล้ว คุณไม่คิดถึงวันพรุ่งนี้ของเราเลยนะ

เห็นไหม....คูชิ นั่นชุดใส่บาตรของฉัน สีม่วงอ่อนขลิบชมพู คุณบอกว่าชอบสีนี้
ฉันถึงได้เลือกแทนที่จะเลือกสีเสื้อคนกองอย่างที่คุณชอบ ฉันพยายามทำตามใจคุณเสมอ
เอวมันหลวมไปนิด ฉันกลัวว่าพรุ่งนี้ ฉันจะไม่สวยสมเป็นเจ้าสาวของคุณ นั่นสิครั้น
ฉันกำลังจะลองมันอยู่อีกสักครั้งที่นี้ที่เดียว สีของมันขาวบริสุทธิ์ สมแก่เจ้าสาวของคุณแล้ว
แต่คุณไม่คิดเลย....ไม่คิดสักนิดว่าคุณจะต้องตอบแทนเจ้าสาวบริสุทธิ์ของคุณอย่างไร

(เสียงคนครีหยุค มีเสียงกริ่งกัง 2-3 ครั้งก้องขึ้นมา)

ปริยา (เสียงกระซิบลือลั่น) จิว....คุณกรณไซ้ไหม

จิว (ตะโกนตอบ) ไม่ใช่ค่ะ ยุพดีกับกานดาเอาดอกไม้กับบุหงามา

ปริยา (กระพือเท้าควาครองไห้โฮ) เอาไป.....เอาไป อย่าเอามาให้เห็นนะ เอาไปให้พ้น
.....ฉันไม่ต้องการแล้ว จิว แกอย่าให้ใครเข้ามาในห้องนี้เลย ฉันจะคอยคนเดียว

(เสียงฝีเท้าเดิน แล้วมีเสียงคนครีแห้วขึ้นขณะปริยาพูด)

ปริยา อีก 2-3 ชั่วโมงข้างหน้า คุณก็คงจะลืมนะ....หมอลมหายใจครั้งสุดท้ายแล้วนอนสงบนิ่ง
หมอกทมหมอกวาทนาคุณมวมจนจำไม่ได้ สติสคงก็เพื่อเจ้าไม่เป็นผีเป็นคน เออ...คุณกำลังจะ
ตาย แล้วก็ตาย ร่างของคุณคงแข็งเย็บชิด นัยคาโพลนและชิด....แขนคุณ เท้าคุณ ทั้งร่าง
กายของคุณคงเหมือนทรากอะไรสักอย่างหนึ่งต่อจากนั้น เขาก็จะเอาผ้าขาวมาห่อมัดจนแน่น
เปรี้ยะ แล้วตราสังข์ คุณคงจะไม่ได้เห็นโลกประหลาดลูกนี้อีกต่อไป....สาทิศ เขาจะยก
คุณเข้าไปวางไว้ในโลงสีเหลี่ยมแคบ ๆ แล้วยกฝาโลงขึ้นปิด...ปิดสนิท ตาคณสัปเทรจะหยิบ
ตะปขึ้นไปวางและยกค้อนขึ้นกระหน่ำลงไป...กระหน่ำมันลงไป....

(เสียงค้อนย้ำตะปในระยะใกล้เป็นจังหวะ พร้อมกับเสียงพดก้นจิ้งจัมเป็นเสียง
ผู้ชาย)

ปริยา (ร้องวีกแล้วร้องไห้โฮ) สาทิศ....สาทิศ...คุณจากฉันไปแล้ว คุณเข้าไปอยู่ในโลงเสียแล้ว
แล้ว.....(สะอื้นแล้วนิ่งอยู่อีกใจพุดเสียงกระเส่า) อุปาทาน...อุปาทานจริง ๆ นั้นแหละ
คุณยังไม่ตาย สาทิศ....ฉันก็มีอุปาทานถึงคุณไม่ได้ อุปาทาน....ฉันมีอุปาทานไปเอง (ร้อง
โฮอีก แล้วเสียงเก้อ้อลมโครม เสียงฝีเท้าวิ่ง เสียงจิวร้องวีกอย่างตกอกตกใจ)

(ดนตรีกระหึ่มแล้วแผ่วเบา) * (ท้ายท // ทรก) ร้องเพลงจบฉาก

ปกรณ ~~.....~~ คุณปริยา เลื่อนเลื่อนเชิวงน ความจริงผมก็อยจะคำนลง
ไปแล้ว แท่งวนมันบัดกัเหลือเกิน

ปริยา (หัวเราะเบา ๆ) อ้วนขึ้นไหมคะ...หมอ

ปกรณ อ้วนขึ้น แฉมไฉขึ้น แล้วก็สวยขึ้น ผิดกับเมื่อตอนที่คุณปริยาลมเจ็บลงใหม่ ๆ เน้นกอง

ปรียา ตอนนั้นถ้าไม่โดน~~ใคร~~ปกรณก็คงแย

ปกรณ อ้อ...หมออื่นก็คงเหมือนกันนั่นแหละ หมอคนไหนจะปล่อยให้คนไข้แย (หัวเราะ)

ปรียา แต่คุณพอบอกว่าคุณกรณเอาใจใส่ดีที่สุดนี่ละ หมอคนอื่นก็คงไม่เป็นแบบนี้

ปกรณ (หัวเราะ) เพราะหมออื่น....เขาไม่.....ไม่หวังอย่างที่ผมหวัง อาจจะไม่เอาใจใส่อย่างที่ผมเอาใจใส่ ตลอดเวลาคุณปรียาอย่าลืมว่าผมไม่เคยเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของผมเลย

ปรียา แหม (หัวเราะ) ยังหวังอีกหรือคะ คิดว่าล้มเสียแล้วอีก หวังรวมไปกับบุญคุณด้วยหรือเปล่า

ปกรณ เรื่องบุญคุณไม่มี เพราะเป็นความสมัครใจของผมจะเท่านั้น (หัวเราะ) ที่จริงนี่นะ เพราะถึงเวลาแล้ว คุณปรียาเคยพูดกับผมไว้อย่างไร เมื่อก่อนจะตัดสินใจ เออ ตัดสินใจแต่งงานกับสาทิสนะ ผมยังบอกคุณปรียานะว่าผมไม่ได้เสียใจเลยในการที่คุณปรียาเลือกเอาสาทิส เพราะในระหว่างผมกับสาทิสเราเป็นเพื่อนรักกันมานานเสียสละให้กันและกันได้ แต่ถ้าคนที่คุณปรียาเลือกเป็นคนอื่นนอกจากเราทั้งสองผมจะเสียใจหมด

ปรียา แล้วคุณตอบยังงี้คะ

ปกรณ ลืมแล้วใช่ไหม

ปรียา ไม่ลืมคะ แต่อยากจะทวนความทรงจำคุณกรณอีกสักหน่อย

ปกรณ ตอบผมว่ายังงี้ใช่ไหมว่า ถ้าไม่มีสาทิสผมก็เป็นฝ่ายชนะนะ ไม่มีคนอื่นมารวมอยู่ในความหมายของคุณเลย แล้วผมยังเชื่อว่า ไอ้เจ้าสาทิสนี่นะ เกิดมาสำหรับทำลายความหวังของผมเท่านั้นเอง แย่มั้ย

ปรียา ถามจริง ๆ เอะ ตอนนั้นคุณกรณเสียใจบ้างไหม ทั้ง ๆ ที่สาทิสเป็นเพื่อนรักของคุณกรณนั่นแหละ

ปกรณ มีหรือไม่เสียใจ แต่ว่าน้อยหรือมากเท่านั้นแหละ (หัวเราะ) คราวนี้คุณปรียาคงจะไม่ปฏิเสธผมอีก เพราะไม่มีใครอีกแล้ว คนแพ้จะได้ พบชัยชนะเสียบ้าง คุณไม่สงสัยหรือ ถ้าหากจะให้แพ้ไปจนตลอดชีวิต

ปรียา อ้อ.....อ้อ คราวนี้ คราวนี้คิดว่าคุณกรณควรจะไม่ใช่แพ้หรือคะ แต่.....คุณกรณต้องรอไปอีกสักหน่อยนะคะ อย่างน้อยที่สุดก็ให้พ้นระยะนี้ไปเสียก่อน

ปกรณ คุณยังลืมสาทิสไม่ได้หรือหรือนี่

ปรียา มัน.....มันชอบกลละ บอกไม่ถูกหรอก

ปกรณ (เสียงขมขื่น) ผม.....ผมก็ยังไม่เป็นคนชนะที่เดียวใช่ไหม ?

ปรียา (เสียงสั้น) โห....คุณกรณ คิดันไม่ว่าจะตอบคุณกรณว่ายังไงดี

ปกรณ อยาทรมานผมสักเลย คุณปรียา คุณน่าจะลืมสาทิสได้แล้ว ถ้าหากว่าเขาได้จากคุณไปด้วยความเสเพลของเขาเช่นนั้น ถ้าเขาจากไปดี อย่างที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ผมเห็นใจคุณถ้าจะต้องเสียใจจนไม่อาจจะลืมเขาได้จนตลอดชีวิต ผมไม่คิดเลยว่าสาทิสจะมีความประพฤติเช่นนี้ คุณน่าจะลืมเขาได้แล้ว คุณปรียาอ่อนแอเกินไป.....ก็หมายความว่าผมไม่เคยเป็นผู้ชนะตามเคย ไม่เคยได้ชัยชนะเลยในชีวิต

ปรียา (สะอื้น) โห.....คุณภรรยาคิดมากไปเอง เกอะกะ คิฉันจะไม่ให้คุณภรรยาเป็นผู้แพ้
อีกต่อไปแล้ว คิฉันจะลืมเขา จะลืมความชั่วร้ายของ ~~เขา~~ ให้หมด นะกะ
อย่าทำหน้าอย่างนั้นซี ไม่ใช่หน้าของคนชนะนะเลยสักนิด.....

ปกรณ (หัวเราะ)

(ดนตรีกระหึ่มแล้วแผ่วเบา)

(เสียงเพลงอวยพร เสียงแก้วเหล้า เสียงหัวเราะเฮฮาทั้งชายและหญิง พอเพลงจบ

ซบก็ปรบมือกราวใหญ่ มีเสียงคนเมาสอศแทรกมาด้วย) ~~.....~~

เล็ก ขอให้ปรียา ปกรณ จงอยู่ด้วยกันด้วยความสุข ถือไม่เท่าหยดทองกระบองยอด.....
เอ๋ยเพ็ชร.....ไซโย....โย

อุค เอาไซโย ไซโยแล้วต้องดื่มชะหนอยชีวะ

เล็ก เฮ้ย.....วินนี่ใจเจ้าบ่าวมันดื่มชะมนักกะหวา

ปกรณ (อ้อแอ้) ต้องดื่มเสียหน่อย เพื่อเป็นที่ระลึกในวันสุดท้ายใจละวะ ความเป็นโสดของฉัน
กำลังจะสูญสิ้นในวันนี้แล้วนี่แก

อุค เสียหายหรือ (หัวเราะ)

ปกรณ เสียหายจะแก่งทำไม มันถามนาคบชะมนัก แก่งงานเสียคามมีหรือวะ

เล็ก ภรรยา คิมให้มันพอประมาณะไ๊ว๊วะ ประเคี้ยวเจ้าสาวของแกเขาจะระอา อะไรวันแรก
แทนที่จะพบแกด้วยความสุขสดชื่นกลับไ้กลิ่นเหล้าฟุ้ง เห็นคอแกออกนอกเงกเสียแล้ว มันจะ
มากไปสักหน่อย

ปกรณ น้า...ไม่มากหรอก ฉันขออนุญาตเขาแล้ว แกไม่ต้องห่วงหรอก เขาเข้าใจกันพอนะ
เกษ แล้วก็ปล่อยให้เจ้าสาวเขาเหงาอยู่ทางโน้น ไม่เห็นไปเอาอกเอาใจเขาบ้าง นี่มันบ้าน
ของเธอนะจะ ไม่ใช่แก่งที่บ้านเขา เขาก็ล้วนแต่พวกเรานั่นแหละ เขาไม่ค้อยรู้จกกับใคร
ด้วย

ปกรณ เอาน่า....ไม่เป็นไร คิมคิดว่า เอ้า คิม ลาก่อนความเป็นโสดคิม.....(เสียงแก้ว
เหล้ากระทบคังกรีก) ไหน.....ขอเพลงอีกสักเพลงเกอะนะ ~~มันก็น่าฟัง~~ ~~สักหน่อย~~

..... ~~มันก็น่าฟัง~~ ~~ขอเพลงอีกสักเพลงเกอะนะ~~ ~~มันก็น่าฟัง~~ ~~สักหน่อย~~

..... เอาเพลง เพลง.....ขออีกเพลง

..... ~~สักหน่อย~~ ~~ขอเพลงอีกสักเพลง~~ ~~มันก็น่าฟัง~~ ~~สักหน่อย~~

ขอเพลงอีกสักเพลงเกอะนะ
(เสียงดนตรี) ~~มันก็น่าฟัง~~ ~~สักหน่อย~~

(ดนตรีขึ้นมีร้องเพลงประกอบเป็นเพลงสนุกสนาน พอจบมีเสียงปรบมือ)

อุค อ้าว หมอบเสียแล้ว หมอภรรยาหมอบเสียแล้ว.....

เล็ก เฮ้ย..... อะไรเจ้าบ่าวฟุบแล้วหรือ

อุค ยังไงยังงั้นละ เจ้าบ่าวทำไมเมาก่อนแขกไ้คืนหว่า คุณปรียักรับ คุณปรียั หมอภรรยา
หมอบเสียแล้ว

ปรียา อะไอะคะ

เล็ก หมอภรรยาฟุบไปแล้ว ถ้าจะคิมมากไปหน่อย.....

ปรียา ไม่เป็นไรคะ ใครกรุดมาช่วยพุงไปนอนหนอยชีวะ

เกษ โห บอกแล้วว่าไม่ควรจะคิมมาก

เล็ก ยังไง ๆ คุณปรียกำหราบมันให้อยู่หมัดด้วยนะครับ อ้ายหมอนี่สำคัญนัก

ลูก เมาได้มีคนเดียวคุณปรีดิ์ ลูก วันแรกมันก็เมาเสียไม่เป็นผู้เป็นคนเสียแล้ว สะแอม....
แล้วมันเงา ๆ คุณบอกมันว่าผมขบุงสงเสริมละ

ปรีชา (หัวเราะ) ไม่ถึงอย่างนั้นหรอกนะ ไกรชวนคอน้อยสิคะ

เล็ก ผมเอง.....ผมเอง แหม ตัวหนักบรลี่ยเลย เอ้า ลี..... พอไว๊ ชื่นไปไหนนะ

ปกรณ นอน นอนรอละ เอา....ดีเหมือนกัน

เล็ก พอเดินได้ไหมหมอ.....

ปกรณ ค่อยไปได้นะ (เล็ก.....)

(เสียงหัวเราะพร้อมกันและเสียงออกแรงหมม เสียงฝีเท้า)

เล็ก ห้องไหน คุณปรีดิ์

ปรีชา ห้องนี้ละ เข้าทางนี้ เข้าทางนี้ละ.....

(เสียงฝีเท้าถูกกัก เสียงอีกโ ทมเพราะออกแรง)

ปรีชา วางบนเตียงเลยละ แหม ช่างไม่รู้สึกลัวเราเสียเลยหรือนี่ ชอบคุณนะละ

เล็ก (หัวเราะ) คุณปรีดิ์อยู่กับมันแล้วกันครี๊ ช่างลางไม่คงทรงพรอก ประเดี๋ยวมันจะ
หงายลงจากเตียง พวกผมสนุกกันเองได้

ปรีชา ละ ชอบคุณ

(เสียงฝีเท้าเดินออกไปพร้อมกับเสียงหัวเราะ)

(ดนตรีกระหึ่มแล้วเงียบเบา)

ปรีชา (ถอนใจอย่างแรง) เจานากลัวจะเมามากจริง นะแหละ (เสียงฝีเท้าเดินไปไกล ๆ)
โธ ปกรณ คุณก็เมาเหลือเกิน ไม่ควรจะเมาสำหรับความสุขของเราวันนี้
เลย ชีวิตใหม่.....เรากำลังจะเริ่มชีวิตใหม่กันวันนี้แล้ว คุณควรจะให้ชีวิตจิตใจ
สำหรับฉันบ้าง คุณไม่ควรจะปล่อยให้มันอ้างว้างเช่นนี้เลยนี่นา บ้านของคุณเงียบและ
กว้างเหลือเกิน

(เสียงปกรณครางคล้ายละเมอ)

ปรีชา แอนนิ่ง ๆ สิคะ หัวคุณหนักนอนละ ฉันจะยกให้ เที่ยวละ

(ปกรณครางอีกอย่างไม่ เป็นภาษา)

ปรีชา หม น้า/คะ หม น้า อากาศมันเย็นออกนะละ..... แล้วคุณจะได้นอนสบาย

(เสียงฝีเท้าปรีชาเดินไปมา และมีเสียงสวิตไฟแตกเป็นการปิดไฟ)

ปรีชา (ถอนใจยาว) ฉันเห็นจะยังนอนไม่ลง คับไฟแล้วคุณเหมือนจะยิ่งเจ็บเสียด้วย
อ้อ...เปิดอีกว้านะ.....

(เสียงฝีเท้าเดิน 2-3 ก้าว)

สาทิศ (กระซิบ) ปรีดิ์ ปรีดิ์ ปรีดิ์จ้า.....

ปรีดิ์ (ชะงัก เสียงก้องกึกใจพร้อมกับเสียงดนตรีกระหึ่ม) ไกร....ไกร....ไกรเรียก

(ดนตรีเงียบกริบมีเสียงฝีเท้าเดินตลกๆผ่านคนเดียว) ไกรเรียกฉัน ฉันจ้งเสียงไกร

นา ไกรนะ.....ไกร...โอ ไกรทำไมไม่บอก เสียงเหมือนเหลือเกิน

สาทิศ (กระซิบ) ปรีดิ์ ปรีดิ์จ้า ฉันมาแล้ว

ปรีชา (คนใจแคบหรือกระตือรือร้น) สาทิต สาทิต ฉันได้ยื่นเสียงเธอ สาทิต เธอมาหา
ฉันหรือ (ร้องไห้อย่างคนกลัว คนตรีพุดเจียม)

สาทิต (กระตือรือร้น) ฉันเอง....ปรีชา ฉันมาหาเธอ แต่ฉันได้ตายไปแล้วด้วยโรคเสเพลนั้น....

ปรีชา สาทิต สาทิตจริง ๆ นั้น หันหน้าและ เธออยู่ไหน ทำไมฉันไม่เห็นเธอ เอ๊ะ ตัวฉันทำไม
เย็นเฉียบเหลือเกินละ (เสียงผีเพ้อ) เธออยู่ไหนนะนี้ สาทิต บอกฉันสิ เธออยู่ไหน

สาทิต (กระตือรือร้น) ฉันอยู่ที่นี่ ปรีชา อยู่ใกล้เธอนั่นแหละ ฉันอยู่ใกล้ ๆ เธอตลอดเวลามาแล้ว
ฉันรู้ เธอโกรธฉันมากใช่ไหม ฉันขอมิ่ชีวิตของฉันรวดเร็วเหลือเกินนะ นั่นหมอปกรณ์ใช่ไหม
(หัวเราะ)

ปรีชา (กระตือรือร้น) ใช่ละ.....

สาทิต เขาเป็นผู้ชนะ เมื่อฉันสูญเสียไปแล้วละสิ เขานอนหลับเหมือนคนตายจริง ๆ นะ วิญญาณ
ของฉันถูกกรรมานเหลือเกิน ปรีชา ทั้ง ๆ ที่ฉันตายไปแล้วหัวใจของฉันก็ยังไม่ตายเจ็บ
ความรู้สึกของฉันยังก็มันรนอยไม่รู้จักจบสิ้น ปรีชาที่รัก ไหนเธอกล่าวเข้ามาข้างหน้าอีกสิ
เธออยากรู้ไหมละ ว่าโลกนี้ประหลาดขึ้นหรือคนเราประหลาดขึ้น ถ้ามาสิ ถ้ามาสิ
ถ้ามาอีก ถ้ามาเข้ามา

(เสียงผีเพ้อถูกกัก และกักถูกกักอยู่ตลอดเวลา)

สาทิต ความฉันทมาทางนี้ ความฉันทมาแล้วออกประตูนั่น ออกไปสิ นึกไปแรง ๆ มันก็จะออกเอง
นั่น น่าน เปิดไหม (เสียงสวดถึงแมกรัก) ปรีชาเห็นไหมว่านางนี้มีแต่เครื่อง
หยูกยาของหมอปกรณ์ตั้งนั้น เห็นเข้ามาอีกอย่าใจดังอะไรเลย เห็นเข้ามา ปรีชา เห็น
กลองสีเหลืองสีเงินสีไหม หยิบมันขึ้นมาเออะ หยิบขึ้นมาแล้วก็เปิดมันออก เอ้าเปิด.....
ออกแรงนิด น่าน.....เธอเห็นหลอดยาเล็ก ๆ 3 หลอดที่วางไว้หรือเปล่า เขี่ยสำลี
ที่ปิดมันไว้ออกสิ แล้วหยิบมันขึ้นมา 1 หลอด วิถี ๆ ง่าย ๆ ใส่น้ำ วางมันไว้ตรงหน้านั้น
แหละ ข้างมือนั้นเขี่ยหลอดยา นั้นกลองเข็ม จั๊มมันเสวมใส่กันเขี่ย (เสียงแก้วกระทบกัน
ดังกริก) แล้วมันตะโปเล็กสำหรับเลือกหลอดยาคิด เลือมันให้ขาดออกไป เลือมันสิ
(เสียงเอื่อย จุลลิก ๆ ดูหลอดยาคิด แล้วเสียงปลายหลอดดังกริก)

คนเราขบชีวิตลงด้วยชตากรรมต่าง ๆ กัน ปรีชาที่รัก ใคร ๆ เขารูกันคำฉันท
หาว่าฉันทำลายอนาคตของฉันเองด้วยเหตุที่ฉันอุปถัมภ์ออกสู่เขานี้ ไหนเธอเลื่อยเสร็จแล้ว
หรือ เอ้า เอาหลอดยาคิดหลอดยาเขี่ยไว้ในหลอด ไหนคนที่เลื่อยยาเร็วนัก เธอ.....
นั่นแหละ สีของมันเหลืองเข้มเลยจริงนะ ถัดไปห้องนอนอีกครึ่งเออะปรีชา หมอปกรณ์ยังไม่
คืนหมอก เขาเมามากรู้ไหม เขากินเหล้าเพื่อระงับจิตใจฟุ้งซ่านของตัวเอง ฉันรู้ ฉัน
รู้ วิญญาณของฉันยังไม่หลับจนหลงลืมนักหมอก (เสียงผีเพ้อปรีชาเห็นซ้ำ ๆ).....
การเข้าไขว่อีก มันไม่มีคเห่าไฉนหมอก ไฟในห้องยานมันส่องออกมา ไปที่มุ้งนี้ น่าน เปิด
มุ้งออกและเอามือเกี่ยวไว้ถือเข็มฉีดยาคิด ๆ ขูดลายมันขึ้นให้สูง ๆ ไว้ อย่าให้มันกลิ้ง
ขึ้นปรีชา มันยังใจ แขนซ้ายของหมอปกรณ์ที่ทอดเหยียดออกมาข้างนี้ เอามือกดตรงที่กลายเนื้อของ
เขาไว้ จั๊มปลายเข็มลงไป แทงลงไป กดให้มัน น่าน...มันปลายหลอดให้มันพุ่ง
ลงไป คั้น...คั้น.....

(เสียงปรกปรกกราง เสียงหายใจหอบ แล้วเสียงกั้นคนตรีกระตือรือร้น)

ปกรณัม ปรีดิ์ ปรีดิ์ นี่ฉันเป็นอะไรไป
สาทิค อะ.....อะ.....

(เสียงปีเพ้าเรอขบถออกมา)

สาทิค อะ อะ เห็นไหม เห็นไหม ปรีดิ์ที่รัก นั่นแหละเชื้อโรคอันลึกลับโรคเนเฟลอะไรที่ว่า
นะ ทั้งหลอดที่เขียว ฉันเองถูกหมอปกรณัมเร่งความตายด้วยวิธีเช่นนี้ เขาโกหกฉันจนคิดว่า
เป็นยารักษาประสาทบ้า ๆ อะไรที่ฉันควรระวังก่อนแต่งถนน ฉันตายด้วยวิธีนี้ปรีดิ์ที่รัก เธอ
ได้แก้แค้นให้ฉันแล้ว ชอบใจเธอมาก

ปรีดิ์ (ส่ายหัว ร้องไห้โฮสุดเสียง) ฉันเห็นคุณแล้ว สาทิค คุณพระ นี่ฉันได้ฆ่าปกรณัมแล้วหรือ
นี่ ฉันได้ฆ่าเธอแล้วหรือ โอ๊ย....อุบาทว์....อุบาทว์ นี่ฉันอุบาทว์ไปเองหรือนี่
อุบาทว์....ช่วยด้วย....

(ดนตรีกระหึ่มขึ้น และภายในเสียงดนตรีนั้นมีเสียงปกรณัมร้องออกมาว่า)

ปกรณัม ปรีดิ์ ฉันปวดแขนเหลือเกิน และปวดหัวใจด้วย ฉันเป็นอะไรไปนี่ โอ๊ย.....
ปวดเหลือเกิน....ปวด.....

ดนตรีกระหึ่ม เฟคเอาท์

.....